

Eva Malušková
414731

Úkol č. 1

Dubový hrdina

V dalekém kraji mezi kopci byla vesnice. Kolem voněly louky, údolím se klikatila říčka a v hustých lesích čekala na setmění divoká zvěř. Lidé se tu měli dobře, jen jedině jim nedalo klidně spát. Vesnici terorizoval drak. Kde přebýval, kde měl své doupě, nikdo nevěděl. Možná někde blízko, možná daleko, možná vůbec ne na zemi. Každý rok se právě jemu přičítala kdejaká pohroma - podupaná pole, zničené chalupy, ztracené děti.

Na kraji vesnice byl domek, ve kterém žil tesař se svou ženou. Měli jednoho syna. Nikdo mu neřekl jinak než Kim. Kim byl šikovný – stíhal pomáhat doma i toulat se v okolí. Lesy kolem vesnice znal moc dobře, neztratil by se v nich ani potmě. Jen do jednoho mu zakazovali chodit. Do temného lesa u skal. Říkalo se, že právě tady ve skalách možná sídlí hrozný drak. V posledních letech jej však Kim ani nikdo jiný neviděl.

Každé jaro se odehrávala ve vesnici velká slavnost, při které Rada starších vždy vybrala jednoho mladíka z vesnice k udobření zlého draka. Rada starších vyhlásila jméno. Pro vybraného mladíka to byla velká čest, stejně i pro jeho rodinu. Celou noc se pak oslavovalo, pilo, tančilo až do rozbřesku. Mladíka, kterého ještě v noci vyprovodili k lesu darovat drakovi, už nikdy nikdo neviděl. Stal se hrdinou. Jeho tvář byla pak navždy vyryta do kmene dubu, ke kterému ho všichni vesničané přicházeli uctívat. Za vesnicí už byla celá alej dubových hrdinů.

Když toho roku nastal večer jarní oslavy, připravoval se na ni i Kim. Matka jej políbila a popřála mu štěstí. Když zapadlo slunko za obzor, muzika začala hrát, víno teklo proudem. Mladíci sepnutí v pevný kruh tančili divoce okolo ohně. Kolem půlnoci vystoupil stařešina. Plameny mu osvětlovaly tvář, když prohlásil, že vesnici toto jaro zachrání Kim. V Kimovi to škublo. Nic takového nečekal. Dostal na hlavu věnec z březových větvíček. Myslel na to, jak má rád svoji rodinu, lesy, louky, slunko. Nebude mu to všechno chybět? Chtěl se stát mlčenlivým hrdinou v dubové aleji? Když ho vyprovodili k lesu a on zůstal sám. Chvilí čekal, a pak se tajně vrátil nazpět do vesnice. Vkradl se do otcovy dílny, vzal velkou sekeru a zmizel zase v lese. Do rána se na dalším dubu objevila Kimova tvář. Byl překrásný. Vypadal jako opravdový hrdina. Jeho rodiče jako první přinesli do dubové aleje dary a květiny. Byli na Kima pyšní. Ostatní jim blahopřáli, že právě jejich syn se stal hrdinou, který svou obětí zachránil celou vesnici.

Za několik dní se v noci na náměstí objevila postava mladíka. Byl vyhublý a zbědovaný. Měl v ruce sekeru a šel přímo k Radě starších. Lidé na něj zírali a byli zmatení. Pak někdo v mladíkovi poznal Kima. Lidé nemohli uvěřit svým očím. „To je Kim? Co tu dělá? Co s námi bude? Drak se jistě pomstí a potkají nás mnohem horší pohromy!“ Ale Kim se usmíval: „Drak se nepomstí! Zabil jsem ho.“ „Zabil? Ty jsi zabil draka? To není možné“ Rada starších se sešla a radila se, co bude dál. Věc byla vážná, museli rozhodnout, co udělají s Kimem. Hlavní stařešina pak celé vesnici ohlásil: „Přijmout Kima za hrdinu je nebezpečné. Nabouralo by to tradici celé vesnice. Hrdinové, jako je Kim, jsou nevyzpytatelní. Teď jej nepotřebujeme.“ A co Kim? Ten zmizel ještě téhož dne. Říkalo se, že se možná

utopil v bažinách, že jej možná roztrhala divoká zvěř. Kdo ví. Drak se už však nikdy neobjevil a postupem času se na něj zapomnělo stejně jako na Kima. Dubové idoly však zůstaly v aleji stát ještě dlouhá léta. Lidé je však uctívali méně a méně, až jednoho dne k nim přestali chodit úplně. Alej zarostla a tváře hrdinů zčernaly k nepoznání.

Závěr této bajky určitě nesplňuje mé očekávání, Jak jsem již výše zmiňovala, očekávala bych spíše takový konec, že je Kim oslavován. Dle mých zkušeností z čteb různých bajek a mýtů z naší kultury bych konec této bajky změnila. Kim, který by se vrátil s tím, že draka přemohl, se stane středem pozornosti celé vesnice. Lidé se k němu shluknou, budou chtít vědět, jak dokázal draka porazit, budou chtít slyšet příběh o tomto udatném činu. Kim bude lidmi uctíván, oslavován. Kromě cti a vyššího sociálního statusu získá Kim i velkou odměnu například v podobě bohatství, sňatku se ženou, jež miluje, či splnění jakéhokoliv přání. O udatném činu se bude ve vesnici, ale i mimo ni ještě dlouho povídat, Kim se zapíše do dějin vesnice.

Úkol č. 2

Co považuji za odlišné:

Pokud by panovník zadal úkol, kterým se následně rozhodně, komu dá ruku své dcery, měl by své slovo dodržet. Pokud tedy Njila splnil úkol a Sefu ne, měl by panovník zvolit Njila. Pokud by tak neučinil, mohlo by dojít k vyhlášení války či poskvrnění hodnověrnosti panovníkova slova.

Slovo panovníka v různých legendách či bajkách má většinou tu nejvyšší roli. Že by se o svém rozhodnutí radil s radou starších, mám v povědomí na příklad z řecké a jiné mytologie, ne ale přímo u nás.

Liší se i mé očekávání o konci této bajky a vůbec rozhodnutí panovníka i rady. Předpokládala jsem, že když některý z uchazečů úkol splní a neexistují pak žádné další překážky, panovník splní svého slova a Njilovi dá ruku své dcery. Tak se tomu ale nestalo. Předpokládám, že by měli proto následovat nějaké sankce a pomsta ze strany Njila.

Závěr bajky

Závěr bajky tedy podle mého očekávání také není. Pokud bych konec neměnila, nejspíše bych poté přidala pokračování. Njila by byl uražen a dotčen královým rozhodnutím a vyhlásil by panovníkovi válku. Král by ze strachu z války obrátil a ruku své dcery předal Njilovi.

Konec bych jinak změnila tak, že by panovník uznal výhru Njilovi a předal mu ruku své dcery. Ta by byla ráda, protože v něm v průběhu námluv našla zalíbení. Njil se poté stal panovníkem. Jeho bojovnost a vytrvalost přinesla zemi mnoho úspěchů na bojišti, ale i v zemi.